

[Erik Eriksen.]

og derfor tror jeg, det desværre vil vise sig, at alt ikke er så vel, som det burde være.

Jeg skal som sagt ikke lægge forslaget eller de foreslåede ændringer hindringer i vejen, men af de grunde, jeg har nævnt, vil jeg heller ikke anbefale at stemme for ændringsforslagene. Jeg skal på mit partis vegne anbefale, at man siger: stemmer ikke.

Aksel Møller: I lørdags afsluttede vi første behandling af hele den buket af lovforslag, som den høje regering havde fremsat, og som er blevet kaldt valutaplanen. Afslutningen i lørdags fandt sted på en sådan måde, at det var tydeligt, at der var et flertal i det høje ting, som sammen med regeringspartiet ville prøve på at se, hvor meget de kunne blive enige om at give regeringen af denne buket af lovforslag.

Det er vel ikke for meget at påstå, at den væsentligste ingrediens i det flertal, der fremkom i lørdags, var det radikale venstre, og det vil sikkert tilgive mig, når jeg derefter mener, at det i særlig grad er dette parti, der har afgørelsen af valutaplanens skæbne i sin hånd. Vi ved ikke ret meget om, hvilken afgørelse det radikale venstre har truffet. Vi ser i dag, at partiet sammen med socialdemokratiet har indstillet til vedtagelse de to lovforslag, som er til anden behandling i dag, og som er plukket ud af kriseforslagene. Det er også klart, at ansvaret for de ændringer, der er foretaget af disse lovforslag undervejs gennem udvalget og frem til det høje ting, må påhvile de partier, der har påtaget sig at prøve gennemførligheden af den høje regerings politik. Det eneste, vi ved, udover den skæbne, som disse to lovforslag har fået, er, at tillægsindkomstkatten er taget af bordet. Det er en oplysning, som er ret værdifuld til forståelse af den linie, det radikale venstre agter at følge under de forhandlinger, som vi ligeledes har fået at vide vil fortsætte.

Når nu dette flertal har besluttet først at søge forslaget om eksportstøtte og forslaget om præmiering af opsparing gennemført, har det unægtelig valgt de mest uskyldshvide blomster i den ganske buket.

Det konservative folkeparti vil naturligvis ikke være modstander af, at der gives en præmiering på opsparing, og ej heller vil det naturligvis afvise, at staten garanterer for

eksportvirksomheder, som befinder sig overfor gode eksportmuligheder. Begge disse lovforslag er en ganske naturlig følge af, at vi lever i et land, hvor man med stort held hidtil har straffet opsparing og derved har fået for lidt kapital til, at erhvervslivet kan frigøre sig for økonomiske støtteaktioner fra statens side.

Jeg går ud fra, at det netop er, fordi disse to lovforslag ikke kunne vente at møde særlig modstand, at de først af alle skal til anden behandling. Jeg er ganske enig med det ærede medlem hr. Erik Eriksen i, at de uden skade kunne have afventet de andre lovforslags skæbne. Men nu har man altså valgt denne fremgangsmåde, og det skønt der ligger lovforslag af langt mere hastende karakter i buketten.

Jeg tænker ligesom det ærede medlem hr. Erik Eriksen med nogen forundring på, at man ikke er gået i gang med at afgøre forbrugsafgiftslovens skæbne. Vi ved, at der finder en meget betydelig handel sted indenfor alle disse vareområder, og det er jo ganske naturligt, sålænge disse forslag ligger på folketingets bord uden at få deres skæbne endeligt afgjort. Måske det kunne hjælpe en del på stillingen udenfor dette hus, om man i dag under denne forhandling fra det radikale venstres side fortalte os noget om, hvilken skæbne forbrugsafgiftsforslagene vil få indenfor det flertal, som forsøger at stille en valutaplan på benene. Vi hørte jo forleden dag i udvalget vinhandlernes formand fortælle, at siden lovforslaget om forøgede skatter på vin og spiritus var blevet fremsat, havde vinhandlerne på få dage solgt, hvad der svarer til to måneders omsætning. Naturligvis kommer det øjeblik, hvor folk ikke har lyst til at hamstre længere — for min skyld må det hellere komme i dag end i morgen — men tendensen er der fortsat, også for de andre varer, som omfattes af regeringens forbrugsafgiftsforslag. Derfor kunne det vist være nyttigt at få at vide, hvor længe flertallet vil holde den skæbne skjult, som venter disse lovforslag. Er det meningen, at de skal gennemføres, eller vil det gå dem, som det allerede er gået tillægsindkomstkatten? Jeg kan ikke tro, at man helt tør forlade sig på, at forslaget om stramningen af afbetalingshandelen skal gøre det ud for forbrugsafgifternes forhøjelse.